

Recuperant la normalitat d'un curs ben diferent

Romà Casanova, bisbe de Vic

El mes de juny de l'any 2020 va arribant a les acaballes. Per a molts estudiants —però no solament per a ells— el curs ha estat ben diferent del dels altres anys. Tres dels nou mesos lectius no hi ha hagut presència personal a les aules i, en el millor dels casos, han pogut seguir de manera telemàtica les classes. En tots nosaltres hi ha el desig de retornar a la normalitat.

Aquest diumenge, 21 de juny, ordenaré, si Déu vol, de diaca un seminarista de la nostra diòcesi. Aquest fet és un senyal clar d'aquest desig de retorn a la normalitat. És normal que, durant els seus estudis, el qui va camí del sacerdoci rebi en els temps apropiats els ministeris laicals i l'ordenació diaconal, a fi de ser cridat després a rebre el sacerdoci mitjançant l'ordenació presbiteral. Dins aquest retorn a la normalitat, Lluís Vidal i Buixeda rebrà l'ordenació de diaca a la seva ciutat natal, Igualada.

L'ordenació d'un diaca és un moment propici per a insistir en la necessitat de sacerdots

Aquest fet, juntament amb tants d'altres arreu de les parròquies del nostre bisbat, ens ajuda a prendre consciència de la normalitat que volem viure, exercint el nostre dret i deure de celebrar els sants misteris, així com de formar-nos més i millor en la nostra fe i fer les obres pròpies de servei i de caritat a favor dels germans.

Hi ha, però, una normalitat que no depèn pas de les autoritats, sinó de nosaltres, els membres de les comunitats cristianes de la nostra Església de Vic. Em refereixo a la normalitat de les celebracions en les parròquies i altres comunitats. En aquests dies, amb diferents ritmes de retorn a la normalitat s'ha fet palesa, a causa de l'edat

avançada de la majoria dels nostres sacerdots, la dificultat per a atendre sacerdotalment totes les necessitats de celebracions i cura pastoral.

L'ordenació d'un diaca en camí vers el sacerdoci és un moment propici per a insistir en la necessitat dels sacerdots per al servei de les comunitats cristianes, per al servei de tantes persones que necessiten els sagraments i la paraula vivificant, de tants de cors que cerquen el sentit de la vida. Som en un moment intens de necessitat evangelitzadora. Les nostres comunitats no poden restar passives esperant el sacerdot que els ha de servir i que ho haurà de fer tot; no és pas moment de passivitat, sinó d'evangelització activa, de sortida missionera, com diu tantes vegades el sant pare Francesc. L'evangelització i les vocacions sacerdotals han de ser preocupació, treball i oració per a tots nosaltres.

